

BÀI 42: SỰ SỤP ĐỔ CỦA Y-SƠ-RA-ÊN VÀ GIU-ĐA

Bài giảng này được giảng trước năm 722 TC, là năm Sa-ma-ri bị thất thủ. Dưới cái nhìn của Mi-chê, đấng sau đạo quân A-si-ri là Đức Chúa Trời. Dưới sức nóng sự giận của Ngài và bàn chân của Ngài, đất bèn tan chảy.

I/ LỜI GIỚI THIỆU NHÀ TIÊN TIÊN (1:1)

1. Ý nghĩa tên “Mi-chê”: có nghĩa là “người giống như Đức Giê-hô-va”. Có thể nói ông là người giảng đạo quê mùa (không nhắc đến cha, tổ tiên của ông.)

2. Xuất thân và công việc: ông ở Mô-rê-sét, gần biên giới Phi-li-tin. Thi hành chức vụ dưới triều các vua Giu-đa là Giô-tham, A-cha và Ê-xê-chia. Ông được Chúa kêu gọi để phán về Sa-ma-ri và Giê-ru-sa-lem, là hai thủ đô của Y-sơ-ra-ên và Giu-đa.

II/ LỜI KÊU GỌI CÁC NƯỚC LƯU Ý VỀ Y-SƠ-RA-ÊN VÀ GIU-ĐA (1:2-4)

1. Đức Chúa Trời ra từ đền thánh Ngài phán với các dân (2)

+ Chúa kêu gọi các dân, đất và mọi vật trên đất hãy nghe: Như một lời khẳng định Chúa muốn bày tỏ và làm theo điều Ngài phán. Ngài dùng các dân và các vật trên đất để làm chứng điều Ngài sẽ làm đối với dân Ngài. (Theo luật Do thái thì khi cần phải có 2 hoặc 3 người làm chứng cho một sự việc nào đó). Chúa đã dùng hình ảnh này để khẳng định điều Chúa phán với dân Ngài.

+ **câu 2 – bản dịch khác:** “Tất cả các dân tộc, hãy nghe. Đất và toàn thể muôn loài trên đất, hãy lắng tai. Cầu Chúa Hằng Hữu, là Chúa tể vũ trụ đang ngự trong Đền Thánh Ngài, làm chứng nghịch các người.”

+ Nó cũng là lời hiệu triệu, kêu gọi phải “tập trung” vào điều Chúa sẽ làm, dù bất kỳ ai đang làm công việc gì cũng phải tập trung và thấy điều Đức Chúa Trời làm.

+ Chúa sẽ ra từ đền thánh Ngài. Khi dùng từ ngữ này, ta thấy hình ảnh như một vị vua, phải thân chinh đến nơi mà Ngài không chấp nhận về đời sống của họ để đoán xét. Ở đây nói đến vị vua thiên đàng, Ngài đã sẵn sàng cho sự đoán phạt trên dân Y-sơ-ra-ên.

2. Đức Chúa Trời đạp trên các nơi cao của đất (3)

+ Hình ảnh ở đây là “Ngài từ chỗ Ngài”: Ngài từ thiên đàng vinh hiển, Ngài là Chúa tể của vạn vật, Ngài xuống để báo trả cho những con người được chọn lựa, hưởng đặc ân, nhưng không sống xứng đáng với đặc ân.

+ **Câu 3- bản dịch khác:** “*Kìa! CHÚA đang từ nơi ngự Ngài đi ra; Ngài xuống để bước đi trên các đỉnh núi*”

+ các đỉnh núi ở đây có thể nói đến là Giê-ru-sa-lem và Sa-ma-ri, hai nơi được kể là trung tâm thờ phượng. Ngài đến không phải để ban ơn, nhưng đến để đoán xét họ.

3. Núi tan chảy như nước chảy xuống dốc (4)

+ Con giận của Chúa vì sự công bình, thánh khiết của Ngài đối cùng dân sự đến nỗi hình ảnh câu 4 nói: “Các núi sẽ tan chảy dưới chân Ngài, Các thung lũng sẽ nứt vỡ ra, Như sắt gặp lửa, Như thác nước đổ xuống dốc núi.”

+ không có gì có thể tồn tại, đứng vững trước cơn giận của Đức Chúa Trời đến nỗi mọi vật và người đều tan chảy.

+ Hình ảnh “đập” mô tả đến ở đây là hình ảnh Ngài đoán phạt như một người đập “nho” mùa thu hoạch. Mà nơi đó chính là “đất hứa” Ngài từng hứa cho họ, ban cho họ và làm ơn trên họ.

+ Hình ảnh Chúa đoán phạt đó được mô tả như đi kèm với các biến động trong thiên nhiên để con người nhận biết Ngài là Đức Chúa Trời, Chúa của trời đất và vũ trụ thiên nhiên. Xuất 19:16-20: mô tả biến cố bên ngoài như áng mây, sấm chớp... để Chúa chuẩn bị hiện diện.

Nhưng tại sao Chúa phải đến để đoán phạt dân Chúa, tuyển dân của Ngài? Tại sao Ngài nói mọi người phải chú ý?

- Bởi họ đã được cảnh báo từ Kinh Thánh, từ tiên tri, từ những tai vạ trước đó. (Phục truyền 28:1-68 – nói về nguyên tắc phước hạnh và rửa sả, cũng như các tiên tri trước Mi-chê).

III/ LỜI ĐỨC CHÚA TRỜI GIẢNG GIẢI (1:5-7)

1. Nguyên nhân sự đoán phạt (5)

+ câu 5 – bản dịch khác: *“Tất cả những điều đó xảy ra vì tội lỗi của Gia-cốp, và tội lỗi của dân Ít-ra-en. Gia-cốp phạm tội nơi nào? Có phải tại Xa-ma-ri không? Giu-đa thờ thần tượng ở đâu? Có phải tại Giê-ru-sa-lem không?”*

+ Chúa đưa cho họ lý do tại sao Ngài đoán phạt. Họ đã phạm tội với Chúa.

— Gia-cốp ở đây nói đến Y-sơ-ra-ên hay vương quốc phía Bắc, và tội lỗi của họ phạm với Chúa là thờ thần tượng tại núi Sa-ma-ri, trung tâm thờ thần tượng tại vương quốc phía Bắc. Thành Sa-ma-ri là thủ đô được Ôm-ri xây (I Vua 16:24), sau này A-háp con của Ôm-ri đã cùng

vợ là Giê-sa-bên đã dẫn đường cho thờ thần ngoại bang bằng cách xây dựng bàn thờ và đền thờ Ba-anh.

— Giu-đa ở đây nói đến vương quốc phía nam, và trung tâm thờ thần tượng là Giê-ru-sa-lem. Từ ngữ “các nơi cao” nói đến ở đây mô tả họ không chỉ lập bàn thờ và thờ phượng tà thần trong chính đền thờ của Chúa tại Giê-ru-sa-lem, mà các nơi cao khác họ đều thờ tà thần.

+ Những nơi cao đẹp đẽ, được biệt riêng cho danh Chúa để người ta có thể nhìn đến và chiêm ngưỡng, tự hào về Chúa, nhắc nhở họ về một đời sống tin kính vì là dân của Đức Chúa Trời, bây giờ trở nên nơi đô hội của tội lỗi.

+ Từ việc thờ tà thần, dẫn đến những quan niệm sai trái về điều Chúa muốn, và dẫn đến đời sống đạo đức, lòng tin kính, quan niệm sống trở nên suy đồi, đi ngược lại với ý Chúa.

2. Cách Chúa đoán phạt (6-7)

+ Chúa hủy phá thành trì kiên cố, đẹp đẽ. Làm cho nó chỉ còn là một đống gạch vụn, đá lăn xuống trúng đến nỗi không còn hòn đá nào trên hòn đá nào.

+ Sự đổ nát của thành được mô tả như chỗ trồng vườn nho: một hình ảnh nói đến ở đây về sự đoán phạt. Sẽ không còn gì nữa, mọi vinh quang bởi sự kiêu ngạo, tự mãn. Mọi sự trồng cấy dựa trên thần tượng, không phải từ Chúa chỉ còn là con số không, từ một thành phố đông đúc, xây dựng kiên cố trở nên trống đến nỗi người ta có thể làm vườn trồng nho được.

+ c7: Tất cả công trình đẹp đẽ mà họ đã thiết kế, và xây dựng đó không đến từ sự ban cho từ Chúa, nhưng từ việc thờ cúng tà thần, thần tượng

để làm nên sẽ bị hủy. Đúng hơn, đó là đồng tiền của việc tà dâm thuộc linh với lớp vỏ bên ngoài là thờ phượng Đức Chúa Trời mà có. Ngài sẽ hủy diệt, “sẽ bị diệt trong lửa” bởi chỉ có như thế mới được tinh luyện hết tội lỗi của họ.

IV/ SỰ ĐIỆP CỦA NHÀ TIÊN TRI (1:8-10)

1. Tiên tri khóc lóc (8-16)

+ Một dân tộc có Lời Chúa hướng dẫn. Một dân tộc các dân lấy làm run sợ và đau đớn vì có Đức Chúa Trời vừa giúp, đảm bảo. Một dân tộc khi sai trật được Ngài sai tiên tri đến để cáo trách hầu có cơ hội ăn năn, thế nhưng bây giờ mọi điều trở nên tồi tệ đến nỗi họ chuẩn bị đối diện với sự đoán phạt của Chúa. Tiên tri nhìn thấy cảnh đó chỉ biết khóc than.

+ Tiên tri phải dùng hành ảnh là chính cuộc đời mình minh họa (8-9), đến nỗi nỗi đau đớn này ông kêu gọi đừng bày tỏ cho kẻ ngoại biết vì xấu hổ, nhưng cũng là vì nếu họ biết thì sự khốn nạn của Y-sơ-ra-ên càng khốn nạn hơn nữa (10)

2. Tiên tri mô tả cơn đoán phạt (11-16)

+ Bết-lê-áp-ra: Nhà của bụi; Sa-phi-ơr: Thành phố xinh đẹp → đổi thành thành phố vui thú, phải chịu xấu hổ; dân cư Xa-a-nan: bước ra, nhưng bây giờ không thể bước ra. Họ sẽ bị sự bao vây của Chúa và bị lưu đày; Bết-hê-xen: nói đến Chúa sẽ không vừa giúp họ nữa. Họ trông đợi sự phước lành nhưng không thể đón nhận được.

+ Họ sẽ bị lừa dối bởi chính người mình trông đợi (14) và phải trốn chạy tìm kiếm nơi ẩn núp (15). Địa danh A-đu-lam ta biết đến là nơi có

nhều hang đá. Họ sẽ bị đoán phạt và tìm kiếm sự an ổn bằng cách núp vào trong những hang đá.

KẾT LUẬN (16)

+ c16: Họ sẽ đau buồn vì con cái họ bị bắt và giết.

ooOOoo